

Arrest

nr. 142 290 van 30 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DIRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. GRUSZOWSKI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 6 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 13 januari 2012 wordt deze aanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) ontvankelijk

doch ongegrond verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan verzoeker op 13 februari 2012 kennis neemt. De motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.11.2009 werd ingediend door :

D. (...), M. (...)

nationaliteit: Marokko

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van

05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het element dat wordt aangehaald (art. 3 EVRM) wordt dan ook niet aanvaard als zijnde een buitengewone omstandigheid en heeft tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag. Daarbij is het niet duidelijk of de advocaat van betrokkene artikel 3 van het EVRM aanhaalt in de ontvankelijkheid of in de gegrondheid. Er dient echter door verzoekster een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) om de aanvraag om machtiging tot verblijf in België in te dienen en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen (RVV arrest nr. 30 741 van 27.08.2009). Indien echter geoordeeld zou worden dat de schending van artikel 3 EVRM bij de gegrondheid zou behoren dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grand voor regularisatie weerhouden te worden.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft- betrokkene heeft Nederlandse lessen gevolgd, heeft een ruime kennissen- en vriendenkring en legt diverse getuigenissen voor- dient er opgemerkt te worden dat dit geen grand tot regularisatie kan vormen. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat hij 5 jaar in België zou verblijven, Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij al nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. om deze reden kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grand tot regularisatie vormen.

Wat de andere prangende humanitaire situatie betreft, betrokkene haalt niet aan waaruit deze prangende humanitaire situatie zou bestaan.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar vormt voor de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

1.3. De gemachtigde neemt op 13 februari 2012 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. De motieven van de tweede bestreden beslissing luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 13/01/2012,

wordt aan D., M. (...) (M)

geboren te (...) (Marokko), op (...),

van MAROKKO nationaliteit, verblijvend: (...),

het bevel gegeven om uiterlijk op 05/03/2011 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (1), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (2).

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, alinea 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoorten geldig visum."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel, dat gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, wordt de schending aangehaald van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

"Eerste onderdeel.

De bestreden beslissing wordt ontvankelijk verklaard wat impliceert dat de instructies van 19 juli 2009 werden toegepast. De aanvraag werd ingediend in de periode 15 september-15 december 2009 en er werden geen buitengewone omstandigheden aangehaald wat niet nodig was volgens de Instructies van 19 juli 2009. Bij toepassing van de Instructies werd de aanvraag ontvankelijk verklaard omdat de aanvraag werd ingediend in die periode vanaf 15 september 2009. Nochtans wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de Instructies van 19 juli 2009 niet meer gelden, niet meer van toepassing zijn. Het is bijgevolg tegenstrijdig te stellen dat de aanvraag ontvankelijk is (op basis van de Instructies van 19 juli 2009) en verder te stellen dat de Instructies niet meer van toepassing zijn.

De bestreden beslissing is tegenstrijdig en schendt het motiveringsbeginsel.

Tweede onderdeel.

Verzoeker heeft bij schrijven van 6 november 2009 zijn aanvraag voor regularisatie gebaseerd op artikel 9bis VW meer bepaald op de Instructies van 19 juli 2009, criterium 2.8 A en andere prangende humanitaire situaties.

Uit de bestreden beslissing blijkt geen motief met betrekking tot de argumenten gebaseerd op de Instructies van 19 juli 2009. In de bestreden beslissing wordt niet aangegeven op grond waarvan de DVZ tot de conclusie komt dat deze ingeroepen elementen niet weerhouden worden als grond in de zin van artikel 9bis en de Instructies van 19 juli 2009, temeer het Kabinet De Block heeft bevestigd dat er nog toepassing wordt gemaakt van deze Instructies. (Nieuwsbrief Vreemdelingenrecht en Internationaal Privaatrecht, 26 januari 2012 (nr.1-2012)

<http://www.kruispuntmi.be/vreemdelingenrecht/detailnieuwsbr.aspx?id=16230#2>). Uit de beslissing blijkt bijgevolg dat met een aantal duidelijke en niet-betwistbare elementen geen rekening is gehouden. De motivering van de bestreden beslissing kan bezwaarlijk afdoende worden genoemd nu de door verzoeker aangehaalde elementen in zijn aanvraag geenszins worden beantwoord (in die zin: R.v.St., nrs. 89.056, 20 juli 2000; 92.645, 25 januari 2001; 103.507,12 februari 2002; 164.425, 7 november 2006; 166.201, 20 december 2006).

De motivering is niet afdoende en schendt bijgevolg artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Derde onderdeel.

Verzoeker heeft een aanvraag overeenkomstig artikel 9bis VW ingediend op 6 november 2009, zoals eerder uiteengezet, gebaseerd op de Instructies van 19 juli 2009. In de bestreden beslissing wordt nu geoordeeld dat de Instructies van 19 juli 2009 niet meer van toepassing zijn.

De Instructies werden door de Raad van State vernietigd bij arrest van 9 december 2009 maar het Kabinet Wathélet besliste toen van de Instructies te blijven toepassen, wat ook bleek uit de beslissingen die toen werden genomen. Op 5 oktober 2011 herhaalde de Raad van State zijn rechtspraak van 9 december 2009. Echter het Kabinet De Block stelt in de bestreden beslissing dat de Instructies niet meer van toepassing zijn, ondanks de verklaringen aan het Kruispunt Migratie zoals onder tweede onderdeel uiteengezet. Dit betekent dat voor verzoeker de Instructies niet meer gelden en voor velen vóór hem wel.

Deze praktijk schendt het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker is geschaad in zijn vertrouwen in de administratie. Verzoeker vertrouwd op een vaste gedragslijn van de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker is gefrustreerd in de rechtmatige verwachtingen die hij uit het optreden van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) putte.

Verzoeker meent dat dit een schending uitmaakt van het zorgvuldigheids- en vertrouwensbeginsel.

Vierde onderdeel.

In de bestreden beslissing staat:

"...wat de andere prangende humanitaire situatie betreft, betrokkene haalt niet aan waaruit deze prangende humanitaire situatie zou bestaan..."

Verzoeker brengt tal van documenten voor waaruit zijn verregaande integratie, duurzame bindingen en humanitaire motieven blijken. Deze elementen vormen een prangende humanitaire situatie:

Verklaringen van familieleden die de Belgische nationaliteit hebben:

A. D. (...) en J. B. (...) zijn de broer en schoonzus van verzoeker bij wie hij verblijft zoals blijkt uit de verklaring van J. (...): "hij maakt deel uit van ons gezin". Verder wonen in ons land tevens zijn zus F. (...), zijn broer D. (...), zijn neven en nichten, ALLEN van Belgische nationaliteit.

Deze stukken tonen aan dat verzoeker enkel met België banden heeft en door zijn Belgische familie wordt bijgestaan en gesteund. Verzoeker heeft geen banden meer met Marokko, een land dat hij reeds 10 jaar geleden heeft verlaten. Dit betreft een prangende humanitaire situatie.

Deze stukken werden niet aan enig onderzoek onderworpen, deze werden zelfs niet behandeld in context

van andere prangende humanitaire situaties.

Door te stellen dat verzoeker geen bewijzen voorlegt waaruit blijkt dat hij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt is bijgevolg onjuist en in strijd met de gegevens van het administratief dossier.

De motivering van de bestreden beslissing strookt niet met de motiveringsplicht. De DVZ dient voor elke aanvraag opnieuw een afzonderlijke, geïndividualiseerde beslissing te treffen."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk wordt gesteld dat, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van voormeld artikel, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name wordt in de bestreden beslissing verduidelijkt waarom de door verzoeker in zijn aanvraag aangehaalde elementen geen grond voor regularisatie vormen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad merkt op dat verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, gelet op de vaststelling dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van dit artikel.

3.3. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

3.4. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard, wat betekent dat verwerende partij van oordeel is dat er geen reden is om verzoeker te machtigen tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk.

De appreciatie van de feitelijke gegevens die werden aangehaald in het kader van de aanvraag tot verblijfsmachtiging is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

3.5. Verzoeker had zich ter ondersteuning van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging, vermeld in punt 1.1., beroepen op de instructie van 19 juli 2009, met name op de volgende criteria:

- ononderbroken verblijf van vijf jaar + duurzame lokale verankering in België
- werk+duurzame lokale verankering
- andere prangende humanitaire situaties

3.6. Verzoeker voert aan dat in de bestreden beslissing geen motief is terug te vinden met betrekking tot de argumenten gebaseerd op de instructie van 19 juli 2009. Volgens verzoeker wordt in de bestreden beslissing niet aangegeven op grond waarvan de gemachtigde tot de conclusie komt dat de door hem ingeroepen elementen niet worden weerhouden *“als grond in de zin van artikel 9bis en de Instructies van 19 juli 2009, temeer het Kabinet De Block heeft bevestigd dat er nog toepassing wordt gemaakt van deze Instructies”*.

De Raad wijst erop dat de instructie van 19 juli 2009, vernietigd werd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. Uit het betrokken arrest blijkt dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen; dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen; dat door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden; dat uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht gesteld: *“Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”*

Nu blijkt dat voormelde instructie door de Raad van State werd vernietigd, kan verzoeker niet dienstig een redenering opbouwen die vertrekt vanuit het standpunt dat de gemachtigde had moeten motiveren waarom hij niet voldoet aan de voorwaarden bepaald in deze instructie.

Wat betreft de stelling dat de staatssecretaris heeft verklaard de vernietigde instructie te blijven toepassen, dient te worden vastgesteld dat zulke eenzijdige verklaring geen wettelijke of reglementaire norm, noch een werkelijke rechtsbron uitmaakt. Zodoende vermag verzoeker hier geen middel uit te putten, gelet op het feit dat niet is aangetoond dat de aangevoerde schending een rechtsregel betreft.

Waar verzoeker stelt dat hij *“gefrustreerd”* is *“in de rechtmatige verwachtingen die hij uit het optreden van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) putte”* en hij vertrouwde op een *“vaste gedragslijn”* van de gemachtigde, dient te worden opgemerkt dat het wettelijk kader voor een regularisatieaanvraag enkel artikel 9bis van de vreemdelingenwet omvat. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). De vernietiging houdt in dat de instructie van 19 juli 2009 met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan, zodat verzoeker er zich niet op kan beroepen om tot de schending van het vertrouwensbeginsel te besluiten (RvS 21 november 2012, nr. 221.439). In zoverre verzoeker het gelijkheidsbeginsel geschonden acht – verzoeker merkt immers op dat de instructie niet meer voor hem geldt doch wel voor vele personen die voor hem een aanvraag om verblijfsmachtiging hadden ingediend – dient de Raad op te werpen dat er geen gelijkheid in onwettigheid is.

Daar waar verzoeker tenslotte nog opmerkt dat het tegenstrijdig is om enerzijds te stellen dat zijn aanvraag ontvankelijk werd verklaard op basis van de instructie van 19 juli 2009 en anderzijds te motiveren dat deze instructie niet meer van toepassing is, stelt de Raad vast dat uit de inhoud van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat zijn aanvraag ontvankelijk werd verklaard op basis van deze instructie, zodat het argument feitelijke grondslag mist. Dat de aanvraag werd ingediend in de periode vanaf 15 september 2009, doet hieraan geen afbreuk. De bestreden beslissing motiveert niet waarom de aanvraag ontvankelijk wordt verklaard. Bijgevolg blijkt geenszins uitdrukkelijk noch impliciet dat de aanvraag ontvankelijk werd verklaard op basis van de instructie van 2009.

Wat betreft het betoog dat de gemachtigde in de bestreden beslissing niet motiveert waarom de door verzoeker aangehaalde elementen geen grond tot regularisatie vormen in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en dat met een aantal duidelijke en niet-betwistbare elementen geen rekening wordt gehouden, verwijst de Raad naar de uiteenzetting onder punt 3.7, waaruit blijkt dat verzoeker dienaangaande doelt op de *“andere prangende humanitaire situatie”* die hij in zijn aanvraag om verblijfsmachtiging heeft aangehaald.

3.7. Verzoeker kan zich niet akkoord verklaren met de motivering in de bestreden beslissing dat hij in zijn aanvraag niet aangeeft waaruit de *“andere prangende humanitaire situatie”* zou bestaan. Verzoeker licht toe dat hij bij zijn aanvraag om verblijfsmachtiging tal van documenten heeft bijgelegd waaruit zijn verregaande integratie, duurzame bindingen en humanitaire motieven blijken. Deze elementen vormen een prangende humanitaire situatie. Verzoeker verduidelijkt verder dat hij verschillende verklaringen heeft voorgelegd van familieleden die de Belgische nationaliteit hebben. De stukken tonen volgens verzoeker aan dat hij enkel met België nog banden heeft en dat hij hier door zijn Belgische familie wordt bijgestaan en dat hij verder geen banden meer heeft Marokko, een land dat hij reeds tien jaar geleden heeft verlaten. Voormelde elementen, die verzoeker heeft aangetoond aan de hand van stukken, betreffen de prangende humanitaire situatie. Verzoeker besluit dat deze stukken echter niet aan enig onderzoek werden onderworpen. Deze stukken werden niet beoordeeld in de context van de door hem aangehaalde *“andere prangende humanitaire situaties”*.

De Raad stelt ten eerste vast dat, waar verzoeker stelt dat zijn *“verregaande integratie, duurzame bindingen en humanitaire motieven”* een *“prangende humanitaire situatie”* uitmaken en dat de gemachtigde hier dan ook rekening mee had moeten houden, uit de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat deze elementen werden besproken en dat de gemachtigde heeft gemotiveerd waarom die geen grond voor regularisatie vormen. Ten tweede oordeelt de Raad dat de vraag of deze elementen hadden moeten worden beoordeeld in het licht van de aangehaalde *“andere prangende humanitaire situaties”* niet relevant is nu uit de aanvraag, vermeld in punt 1.1., die zich in het administratief dossier

bevindt, blijkt dat verzoeker deze “*andere prangende humanitaire situaties*” geheel niet verder concreet heeft toegelicht. Ten derde wenst de Raad er nogmaals op te wijzen dat de in de instructie vermelde criteria niet meer van toepassing zijn en dat het wettelijk kader voor een regularisatieaanvraag enkel artikel 9bis van de vreemdelingenwet omvat.

Verzoeker haalt tevens aan dat uit de door hem voorgelegde verklaringen van familieleden die de Belgische nationaliteit hebben, blijkt dat hij enkel nog met België banden heeft en dat hij geen banden meer heeft met Marokko, een land dat hij reeds tien jaar geleden heeft verlaten. Deze specifieke elementen werden volgens verzoeker evenmin in overweging genomen in de context van “*andere prangende humanitaire situaties*”. De Raad constateert dat verzoeker in zijn aanvraag om verblijfsmachtiging slechts aangeeft dat hij “*sociale banden*” heeft in België, dat hij hier ondertussen “*vele vrienden*” heeft leren kennen en dat hij zich volledig in de Belgische maatschappij heeft verankerd.

Uit het administratief dossier blijkt echter niet dat verzoeker in zijn aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk heeft gesteld dat hij in België familieleden heeft die de Belgische nationaliteit hebben, dat hieruit blijkt dat hij enkel met België banden heeft en door zijn Belgische familie wordt bijgestaan en gesteund en dat hij verder ook geen banden meer heeft met zijn land van herkomst, waar hij al tien jaar niet meer verblijft. Dit kan evenmin worden afgeleid uit de bij de aanvraag louter bijgevoegde getuigenissen van familieleden en de vermelding dat hij in België “*sociale banden*” heeft en dat hij hier “*vele vrienden*” heeft.

3.8. Uit wat voorafgaat, besluit de Raad dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat de gemachtigde op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat verzoeker geen elementen heeft aangehaald die een grond voor regularisatie vormen in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waardoor de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van voormeld artikel ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Een schending van de materiële motiveringsplicht noch van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt.

De Raad stelt ten slotte vast dat er geen middelen worden aangevoerd tegen het bestreden bevel, zodat dit gehandhaafd blijft.

Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES